

Z dokumentacji zawartej w aktach sprawy nie wynika, aby Jan P. kwestionował zasadność pobrania od niego próbek krwi, wynik badania, czy też sposób zakończenia postępowania. Brak też jest w aktach sprawy danych, z których wynikałoby, ażeby Jan P. w związku z przeprowadzeniem badania na zawartość alkoholu był przewożony do Komendy Powiatowej Policji w Lipsku.

Postanowienie nie podlegało zaskarżeniu i uprawomocniło się z dniem 29 kwietnia 2010 roku.

Prokuratura Rejonowa w Grójcu prowadziła śledztwo zainicjowane zawiadomieniem złożonym przez Jana P. o przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy Policji z Komisariatu Policji w I. w związku z przeprowadzoną kontrolą drogową wobec Jana P., poświadczenia nieprawdy przez funkcjonariusza Policji w notatce urzędowej dotyczącej kontroli drogowej oraz złożenia fałszywych zeznań przez funkcjonariuszkę Policji w toku dochodzenia

Prokuratury Rejonowej w Lipsku.

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2010 roku postępowanie przygotowawcze zostało umorzone o czyn z art. 231§ 1 k.k. na podstawie art. 17§ 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, o czyn z art. 231§ 1 k.k. w zb. z art. 271§ 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. na podstawie art. 17§ 1 k.p.k. wobec stwierdzenia braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu oraz o czyn z art. 233§ 1 k.k. na podstawie art. 17§ 1 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czynu nie popełniono.

Podjętą decyzję merytoryczną zaskarżył Jan P. Sąd Rejonowy w Lipsku postanowieniem z dnia 29 grudnia 2010 roku sygn. zażalenia nie uwzględnił i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Sąd stwierdził m.in., że kompetencja policji do przeprowadzania kontroli stanu trzeźwości jest określona w art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, a wobec faktu, jak się później okazało, iż kierowca był trzeźwy, nie można czynności policji w tym zakresie uznać za bezzasadne. Funkcjonariuszka Policji w trakcie prowadzonego postępowania przygotowawczego nie była przesłuchiwana w charakterze świadka i dlatego nie można mówić o popełnieniu przestępstwa z art. 233§ 1 k.k. Nadto w ocenie sądu zgromadzone dowody wskazują jednoznacznie, że kwestionowane przez

Jana P czynności kontrolne przeprowadzone zostały w prawidłowy sposób i z całą pewnością w trakcie ich wykonywania policjanci nie nadużywali przysługujących im uprawnień, a działań podejmowanych przez funkcjonariuszy Policji nie można rozpatrywać w kategorii przekroczenia uprawnień określonych w art. 231§ 1 k.k., gdyż działania te nie miały na celu wyrządzenie Janowi P szkody i szkody tej u niego nie spowodowały.

Prokuratura Okręgowa w Radomiu dokonała oceny prawidłowości procedowania i zasadności podjętej decyzji merytorycznej w sprawie Prokuratury Rejonowej w Grójcu i uznała, iż brak jest podstaw do podjęcia na nowo umorzonego śledztwa, o czym zainteresowany był informowany pismami z dnia 11 marca 2011 roku, 2 kwietnia, 19 czerwca i 18 grudnia 2012 roku, 25 lutego, 21 marca, 3 czerwca, 10 października, 3 i 8 grudnia 2013 roku.

Nadto informuję, że w wyżej wymienionej sprawie nie podejmowano czynności zmierzających do ustalenia, czy funkcjonariusze Policji byli pod wpływem alkoholu. Zawiadamiający o przestępstwie Jan P zarówno w pisemnym zawiadomieniu, jak też będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka nie wskazywał, aby którykolwiek z policjantów był w stanie nietrzeźwości. W aktach sprawy brak jest wniosku zawiadamiającego o przeprowadzenie dowodu z wykazu połączeń telefonicznych, natomiast z treści uzasadnienia postanowienia o umorzeniu śledztwa wynika, że dowód taki nie miałby znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Na marginesie zauważyć też należy, że od czasu kontroli drogowej, która miała miejsce w dniu 17 marca 2010 roku upłynęło już ponad 5 lat, a tym samym upłynął okres przedawnienia karalności przewidziany dla czynów z art. 231§ 1 k.k., art. 233§ 1 k.k.

Ł *prokuratura*
A. Seremet

Andrzej Seremet